

Skarga wniesiona w dniu 30 sierpnia 2013 r. — Generics (UK) przeciwko Komisji

(Sprawa T-469/13)

(2013/C 325/73)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Generics (UK) Ltd (Potters Bar, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci I. Vandendorre i T. Goetz)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności, w całości lub w części, decyzji Komisji C(2013) 3803 final z dnia 19 czerwca 2013 r. w sprawie COMP/39.226 stwierdzającej, że skarżąca popełniła jednolite i ciągłe naruszenie art. 101 TFUE od dnia 24 stycznia 2002 r. do dnia 1 listopada 2003 r., zawierając dwie umowy patentowe;

— tytułem żądania ewentualnego, uchylenie lub znaczące obniżenie kwoty nałożonej grzywny oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1) W ramach zarzutu pierwszego skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła błąd w ocenie brzmienia, celu i kontekstu ugód:

— Ustalenia poczynione w decyzji są oparte na błędnej i spekulacyjnej interpretacji ugód i na szczególnie wybranych fragmentach pochodzących z tego samego okresu dokumentów. Komisja nie uwzględniła w decyzji dowodów lub niewłaściwie zinterpretowała dowody, które jasno wskazują, że umowy podlegały zakresowi ważnie udzielonych Lundbeckowi patentów i były zawarte w ramach rzeczywistego sporu patentowego.

2) W ramach zarzutu drugiego skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła prawo, nie uwzględniając istnienia ważnie udzielonych patentów i utożsamiając umowy z porozumieniami dotyczącymi podziałów rynków:

— ustalenia poczynione w decyzji, że umowy stanowią ograniczenie konkurencji ze względu na cel, pomijają

istnienie ważnie udzielonych patentów, które skarżąca powinna wziąć pod uwagę. Komisja błędnie przyjęła w zaskarżonej decyzji, że patenty mają charakter wyłączający dopiero po potwierdzeniu ich w sporze, iż te spory patentowe mają istotne znaczenie dla konkurencji i że na skarżącą ciążył obowiązek wniesienia powództwa lub wyczerpania innych możliwości przed zawarciem ugód.

3) W ramach zarzutu trzeciego skarżąca twierdzi, że Komisja zarówno naruszyła prawo jak i popełniła błąd w ocenie okoliczności faktycznych, przyjmując, iż płatności przewidziane w porozumieniach patentowych były „decydujące” dla stwierdzenia naruszenia ze względu na cel:

— brak jest podstawy prawnej lub faktycznej dla ustaleń poczynionych przez Komisję, że samo powołanie się na płatność na rzecz skarżącej w ugodach było wystarczające do wykazania istnienia naruszenia ze względu na cel. Komisja uchybiła spoczywającemu na niej ciężarowi dowodu.

4) W ramach zarzutu czwartego skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła prawo i popełniła błąd w ocenie okoliczności faktycznych, nie uwzględniając mających znaczenie dla sprawy okoliczności faktycznych i prawnych, w jakich zostały zawarte umowy:

— Komisja nie uwzględniła podstawowych dla oceny ugód czynników takich jak obowiązujące prawo w zakresie sporów patentowych, dokumentów dotyczących spornych postępowań patentowych i ewentualnych szkód dla skarżącej oraz własnych ustaleń Komisji w odniesieniu do średniego czasu trwania sporu patentowego. Komisja uchybiła spoczywającemu na niej ciężarowi dowodu.

5) W ramach zarzutu piątego skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie stwierdziła, że porozumienia patentowe nie podlegają odstępowi na podstawie art. 101 ust. 3 TFUE:

— Komisja nie przeprowadziła analizy mających znaczenie dla sprawy, wiarygodnych i prawdopodobnych argumentów oraz dowodów przedstawionych przez skarżącą wskazujących, że umowy umożliwiły skarżącej na wprowadzenie na rynek niemal 18 lat przed wygaśnięciem patentu głównego Lundbecka.

6) W ramach zarzutu szóstego skarżąca twierdzi, że decyzja została wydana z naruszeniem zasady proporcjonalności:

— decyzja została wydana z naruszeniem zasady proporcjonalności, ponieważ nakłada karę na umowy, które stanowią najmniej uciążliwy środek realizacji uzasadnionych celów.

7) W ramach zarzutu siódmego skarżąca twierdzi, że decyzja jest niedostatecznie uzasadniona, wbrew wymogom art. 296 TFUE:

— Decyzja jest niedostatecznie uzasadniona, wbrew wymogom art. 296 TFUE, ponieważ zakłada istnienie tego, czego wykazanie należy do Komisji.

8) W ramach zarzutu ósmego skarżąca twierdzi, że decyzja została wydana z naruszeniem istotnych wymogów proceduralnych:

— decyzja została wydana z naruszeniem przysługującego skarżącej prawa do obrony, ponieważ Komisja przedstawiła nowe argumenty i dowody bez zapewnienia skarżącej możliwości bycia wysłuchaną.

9) W ramach zarzutu dziewiątego skarżąca twierdzi, że Komisja nie wykazała, iż skarżąca popełniła zarzucane naruszenie umyślnie lub w wyniku niedbalstwa:

— z omawianych okoliczności wynikają nowe i złożone kwestie, w odniesieniu do których nie istniało orzecznictwo, gdy zostały zawarte ugody. Brak podstaw dla stwierdzenia, że zarzucane przez Komisję okoliczności stanowią naruszenie, popełnione niezgodnie z prawem w wyniku niedbalstwa lub umyślnie.

Skarga wniesiona w dniu 30 sierpnia 2013 r. — Merck przeciwko Komisji

(Sprawa T-470/13)

(2013/C 325/74)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Merck KGaA (Darmstadt, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci B. Bär-Bouysièere, K. Lillerud, L. Voldstad, B. Marschall, P. Sabbadini, R. De Travieso, M. Holzhäuser, S. O oraz M. Marelus, Solicitor, R. Kreisberger i L. Osepciu, Barristers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1, art. 2 ust. 1 decyzji Komisji C(2013) 3803 final z dnia 19 czerwca 2013 r. w sprawie COMP/39.226 — Lundbeck oraz art. 2 ust. 5, art. 3 i art. 4 w zakresie, w jakim dotyczą Mercka;

— tytułem żądania ewentualnego, uchylene grzywny nałożonej na Mercka lub obniżenie jej kwoty; oraz

— w każdym razie, zasądzenie na rzecz Mercka poniesionych przez skarżącego kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzynaście zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy, w ramach którego strona skarżąca podnosi, że Komisja popełniła błąd w swej interpretacji pojęcia ograniczenia konkurencji ze względu na cel w rozumieniu art. 101.
- 2) Zarzut drugi, w ramach którego strona skarżąca podnosi, że teoretyczne rozważania Komisji dotyczące szkody są obarczone błędem.
- 3) Zarzut trzeci, w ramach którego strona skarżąca podnosi, że stanowisko Komisji jest sprzeczne z zasadą pewności prawa.
- 4) Zarzut czwarty, w ramach którego strona skarżąca podnosi, że Komisja popełniła błąd, nie uwzględniając lub nie uwzględniając w pełni kontekstu faktycznego, gospodarczego i prawnego, który wskazywał, iż w braku porozumień GUK nie wprowadziłby cytalopramu szybciej w Zjednoczonym Królestwie lub na inne rynki EOG.
- 5) Zarzut piąty, w ramach którego strona skarżąca podnosi, że Komisja popełniła błąd w ocenie zakresu porozumień Lundbecka z GUK.
- 6) Zarzut szósty, w ramach którego strona skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywisty błąd w zakresie ustaleń faktycznych, przyjmując, iż Lundbeck i GUK byli potencjalnymi konkurentami.
- 7) Zarzut siódmy, w ramach którego strona skarżąca podnosi, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając, iż GUK miał antykonkurencyjne zamiary, zawierając porozumienia Zjednoczone Królestwo i EOG.
- 8) Zarzut ósmy, w ramach którego strona skarżąca podnosi, że Komisja popełniła błąd dotyczący okoliczności faktycznych w ustaleniach odnośnie wielkości i celu transferu środków pieniężnych pomiędzy Lundbeckiem a GUK.
- 9) Zarzut dziewiąty, w ramach którego strona skarżąca podnosi, że Komisja nie dokonała właściwej oceny argumentów przedstawionych przez strony na postawie art. 101 ust. 3 TFUE.
- 10) Zarzut dziesiąty, w ramach którego strona skarżąca podnosi, że Komisja nie uwzględniła należycie dowodów przedstawionych przez Mercka obalających domniemanie decydującego wpływu a zatem popełniła błędy faktyczne i błędy co do prawa, przyjmując, iż domniemanie to nie zostało obalone.
- 11) Zarzut jedenasty, w ramach którego strona skarżąca podnosi, że należy stwierdzić nieważność decyzji Komisji z powodu nadmiernej zwłoki.